

Canapéboeren

Beste leden, collega's,

Eén van de voordelen van het voorzitterschap van een kleine organisatie is dat ik veel vergaderingen zelf moet bijwonen, waardoor ik een goed overzicht heb van wat er op ons afkomt. Eerlijk gezegd is het de moeite waard.

Onlangs was ik de aangewezen persoon om een taak op mij te nemen: een provinciaal initiatief rond een bosrijk gebied in Vlaanderen. Op zich is dit een goed initiatief om de landschappelijke waarde in kaart te brengen, en het feit dat we erop uitgenodigd waren, was al positief.

Twee vriendelijke jonge mensen hadden alles goed voorbereid en gaven op een vlotte manier uitleg en antwoorden op onze vragen. Maar ik had toch een wrang gevoel. Ik ken de streek redelijk goed en op mijn vraag of men eigenlijk wel landbouwbedrijven wilde in dit gebied, was het antwoord onmiddellijk en volmondig: "Ja, en het past zeker in de omgeving, want dat typeert dit gebied."

Waar deze mensen blijkbaar niet van op de hoogte waren, was het feit dat deze landbouwbedrijven, die historisch daar gelegen zijn, tegen 2030 waarschijnlijk een nieuwe omgevingsvergunning moeten aanvragen. Omdat ze toch redelijk dicht bij natuurgebieden aanleunen, kan dit gevolgen hebben voor hun uitbating. Neem daarbij ook nog dat er tegen volgend jaar een Natuurherstelverordening is die natuurgebieden met elkaar gaat verbinden en sommige bedrijven zijn ingesloten. Dan heb je nog het geurkader en andere obstakels die op hun parcours kunnen komen, en ik denk dat de goesting om daar te ondernemen vlug in hun schoenen zal zakken.

Laat dat nu juist het probleem zijn in de landbouw: men maakt veel regels en wetten met goede bedoelingen, maar door de grote hoeveelheid en de overlap van regelgeving wordt het soms onwerkbaar in de praktijk. Met als gevolg dat in bepaalde gebieden in Vlaanderen het bijna onmogelijk zal zijn om een landbouwbedrijf met veeteelt uit te bouwen op de lange termijn. Men kan de inspanning leveren om tegen 2030 aan de stikstofdoelstellingen te voldoen, maar dan? Gaat men dan 30 jaar ter plaatse trappelen? Een bedrijf zonder groei is gedoemd om te verdwijnen.

Het gevolg zal zijn dat er op den duur een soort canapéboeren in die gebieden zullen ontstaan: mensen die hun inkomen uit andere sectoren halen en gaan boeren om hun patrimonium, dat al generaties lang in de familie zit, te beschermen. En die, bij manier van spreken, vanuit de canapé hun bedrijf leiden. Waarbij de prioriteit niet de voedselproductie zal zijn, maar het behoud en rendement van hun kapitaal.

Als we er beleidsmensen op aanspreken, wuiven ze deze kritiek weg. Men gaat ervan uit dat de mindere productie zal worden opgevangen in de gebieden waar het wel mogelijk is. Men is zich van geen kwaad bewust, maar waar gaan die gebieden op den duur nog in Vlaanderen liggen? De versnippering van natuurgebieden in Vlaanderen is te groot en als er dan nog oases zullen zijn waar de impact op de natuur beperkt is, daar zal de veehouderij zich concentreren. Dit kan toch in godsnaam niet de bedoeling zijn.

Het ergste is dan nog dat men niet weet wat het resultaat op de natuur zal zijn. Gaat men de natuur kunnen herstellen zoals men het voor ogen heeft? Ik denk van niet, maar dit zal men pas beseffen als het te laat is. En dan zal men aan die canapéboer vragen om terug op te staan zodat hij het nodige voedsel kan produceren.

Bruno Vincent

**LANDBOUWER-VOORZITTER
ALGEMEEN BOERENSYNDICAAT**

V.U.: Bruno Vincent, Industrieweg 53, 8800 Roeselare-Beveren | T 051 26 08 20 - info@absvzw.be - absvzw.be
Redactie 'De Drietand': drietandmagazine@absvzw.be of 051 26 08 29